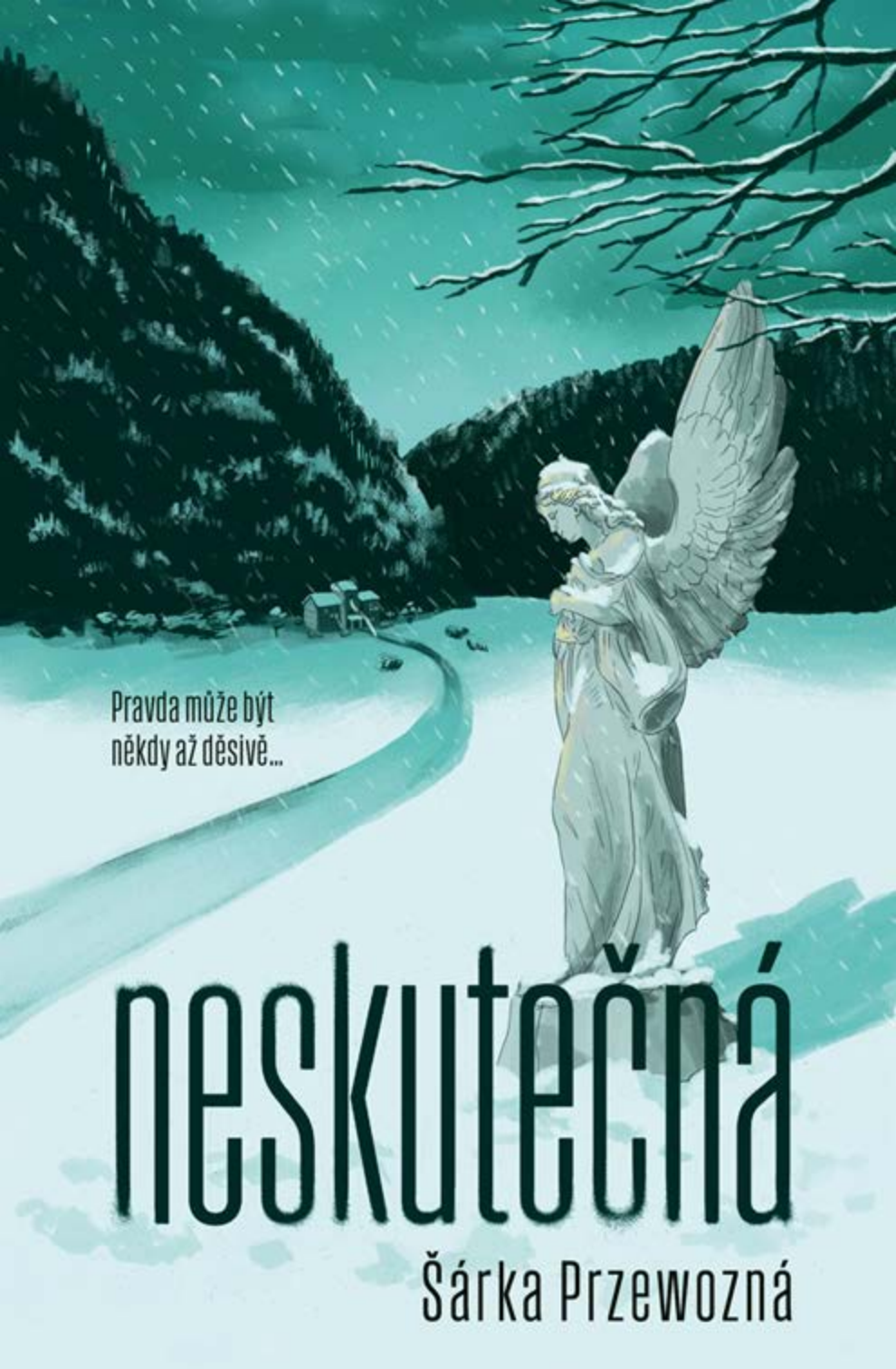

Pravda může být
někdy až děsivě...

neskutečná

Šárka Przewozná

neskutečná

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Šárka Przewozná, 2025
Cover © Adéla Korbelářová, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5884-5 (pdf)

neskutečná

ŠÁRKA PRZEWONÁ

VENETA

OBSAH

1.	Minulost	5
2.	Předmět doličný	15
3.	Večírek	19
4.	Nečekaný nález	31
5.	Nejedno pouto	39
6.	Cesta	49
7.	Pravda	55
8.	Zapadlá ulice	63
9.	První večer	72
10.	Krok zpátky	77
11.	Pocity	86
12.	Neplánovaná návštěva	92
13.	Spolu	100
14.	Seznámení	112
15.	Velká chyba	119
16.	Tváří v tvář	127
17.	Jediná možnost	145
18.	Tajná schůzka	152
19.	Prozření	163
20.	Mezery	171
21.	Na hraně	183
22.	Pravda	191
23.	Někdo další	202
24.	Přiznání	210
25.	Důkaz	222
26.	Únos	226
27.	Cesta	236
28.	Alice	246
29.	Proti své vůli	255

30.	Domácí vězení.....	260
31.	Už jí věřím....	270
32.	Poklad	279
33.	Návrat	287
34.	Svoboda	295
35.	Světlé zítřky.....	311
	Poděkování.....	316

KAPITOLA 1.

Minulost

Poslední zápis v deníku.

Je tady něco, co musíš vědět. Oba víme, jak na tom jsem a že už mi moc času nezbývá. Chtěla jsem tě od toho držet co možná nejdál, ale s blížícím se koncem je nevyhnutelné, abys znal pravdu. Ema má otce. Je jím Patrik. Stalo se toho tolik, a já už nemám čas ani sílu ti vše vypovědět. Nezbývá mi než tě požádat, aby ses s mou dcerou od něj držel co nejdál. Není takový, jaký si myslíš. V jeho minulosti je něco, co se nedá ničím omluvit, a já nechci, aby s ním Ema měla cokoli společného. Drž se od něj dál a drž od něj i mou dceru... prosím. Chtěla jsem, aby navždy zmizel z jejího života. Namísto toho z něj už brzy zmizím já. Musíš vědět, že existuje listina, určitá smlouva, která by ho zničila, kdyby se dostala ven. Jeho jméno, postavení, život... to vše by bylo v koncích, pokud by naši úmluvu porušil a k Emě se pokusil přiblížit. Kdyby by se něco takového stalo, kontaktuj JE. Neber to ode mě prosím jako zradu. Vždy budeš tím,

komu jsem důvěřovala nejvíc. ONI ale dokážou zařídit, aby už nikdy nikomu neublížil. Představa toho, že by se pokusil Emu získat do své péče, je nesnesitelná. Naštěstí se zdá, že ho zatím víc zajímají peníze a vlastní svoboda. Byla bych nejšťastnější, kdybyste s Emou odjeli někam daleko! Zaříd' jí prosím nový život. Dobrý život. Ať s tebou bude kdekoli, bude šťastná. Děkuju za všechno. Jsi mi tím nejbližším člověkem. Mám tě ráda.

M.

Slova vepsaná na papír spaloval oheň, stejně jako Marka spalovala nenávist, která ne a ne vyhasnout. Plnil, o co ho žádala. Ničil důkazy o tom, čím dcerou Ema ve skutečnosti je. Tedy... byla.

Martin deník, společně s cestovními pasy, které zfalšoval Patrik, aby Emu odvezl pryč, vhodil do krbu. Sledoval plameny, jak požírají pravdu, ale nijak to nepomáhalo. *Papír shoří, vzpomínky časem zeslábnou, ale ta nenávist, ta už navždy zůstane...* Nenávist vůči němu! Vůči tomu, kdo se opovážil nazývat přítelem. Nenávist vůči tomu, kdo už je... mrtvý.

Od té události u jezera už uběhly víc než čtyři měsíce. Marek tušil, co přijde. Věděl, že se ozve svědomí, že ucítí výčitky... a taky že přišly. Jenže to trvalo jen krátce. Nedlouho po Patrikově pohřbu, kterého se odmítl zúčastnit, mu přišla obálka. Byla vypravena z Itálie a obsahovala dokument, o kterém se Marta zmiňovala ve svém posledním zápise. Chystal se za nimi vypravit. Chtěl od nich slyšet vysvětlení, jenže... ono nakonec přišlo nečekaně samo. K dokumentu byl přiložen krátký vzkaz – jedna věta, nic víc. Zřejmě nebylo, co víc by k tomu řekli.

Zasloužil si to.

A měli pravdu. Za úplatek a příslib, že se k Emě nebude hlásit, jim prakticky podepsal své doznání.

Helen Holerová... Tak se podle kopie přiloženého spisu ta žena jmenovala. „Pro nedostatek důkazů případ uzavřen,“ stálo na titulní straně policejní složky. Byla nalezena udušená ve svém bytě v březnu 2010. To bylo zhruba rok předtím, než Marek nastoupil k policii. Dle mnohočetných podlitin po celém těle byla zřejmě delší dobu týraná. Marek si její spis přečetl několikrát a přitom se mu hlavou honila neustále jedna a ta samá otázka: Jak jenom mohli?! Jak mohli vědět, co je zač, a nevyjít s tím ven? Jak ho mohli nechat pobíhat na svobodě, aby si dál žil svůj život jako doposud?

Marek ale věděl proč. Protože by to pošpinilo jejich jméno. Kdyby Patrika udali, šel by do vězení, ale všichni by se dozvěděli, že jejich dcera s ním čeká dítě. To samozřejmě nemohli připustit. Přišlo jim tedy snesitelnější z něho za úplatek vytáhnout doznání, které pak celé ty roky měli u sebe. Patrik neměl moc na výběr. Buď mohl odmítnout a jít do vězení, nebo si vzít peníze, podepsat a doufat, že se jeho doznání nikdy nevynoří na světlo. Že se svět nikdy nedozví o spojitosti mezi ním a dítětem a zároveň ani o tom, kdo ubohou Helen Holerovou zabil. Ani její rodina.

Jenže... má přece právo to vědět! Její rodina na to má právo a oni jim ho odepřeli! Pro svůj klid jim odepřeli ten jejich. Jistě... přesně takoví jeho rodiče byli. Ovšem, o co byl teď Marek lepší než oni? V tuhle chvíli musel udělat přesně to samé. Ani od něj se Helenina rodina nedozví, kdo zabil jejich dceru. Marta ho žádala, aby uchoval její tajemství, a on jí to někde uvnitř sebe slíbil. Slíbil to jí a musel to slíbit i sobě. Už nebyl žádný podezřelý a nebyl tedy potřeba ani důkaz.

Marek vložil Patrikovo doznání společně se spisem Helen Holerové zpět do obálky a tu vhodil do krbu. I jí se za malý okamžik zmocnily plameny.

Papír shoří, vzpomínky časem zeslábnou, ale ta nenávist, ta už navždy zůstane...

„Je to už dlouhá doba, měl by ses pokusit zapomenout.“

Tuhle větu slýchal od Adama v posledních dnech víc, než by mu bylo milé. I když se to do poslední chvíle Markovi nezdálo jisté, Adam jeho nabídku na trvalé bydlení u něho v domě přijal. Samozřejmě za podmínky regulérního nájmu, od které se Adam nedal odradit. Trávil s Markem tedy poměrně dost času a možná, ale jen možná mu právě proto neuniklo, že Markův pohled až příliš často visí na polici s knihami v obývacím pokoji. Možná, ale jen možná to mohlo být tím, že za těmito knhami bylo pečlivě uschováno něco, čemu říkali *předmět doličný*.

Ta sklenice... Od chvíle, kdy se Marek vrátil z nemocnice, stála sklenice na víno s Alicinými otisky stále na stejném místě. Všechno, co se za poslední měsíce událo, bylo tak hektické! Vyšetřování, jehož byl Marek součástí a které naštěstí neodhalilo skutečný důvod Patrikova náhlého šílenství. Dopis rodičů, na jehož základě si Marek ověřil jisté informace. Informace, které mu potvrdily, že měl celé ty roky za přítele násilníka. Ne, hůř... vraha! Při pouhém pomýšlení na to, jak se asi během jejich krátkého vztahu choval k Martě, se mu ruce samy zatínaly v pěst. Rozpomněl se také na ty podivné výjevy, které měl před očima, když se topil. Byly mezi nimi i takové, v nichž Patrik Martě ubližoval. Proč jen se mu s tím nesvěřila? Ne, ne... na tohle už prostě myslet nemohl! Až příliš to bolelo, a navíc sám sobě přísahal, že už se k tomu nebude vracet.

Ema na konci srpna oslavila šesté narozeniny a v září nastoupila do první třídy. Samozřejmě za velkého přičinění Adama, protože Marek by ji po tom, co společně zažili, nejraději ještě jeden rok nechal doma. Jenomže... přesně

tohle ona nejspíš potřebovala. Dostat se konečně ven mezi ostatní děti, začlenit se. Na Emě tahle pro ni nepochopitelná událost kupodivu nezanechala žádné následky. Ze dne na den se proměnila v to nejspokojenější dítě pod sluncem.

Možná by to nakonec prospělo i jemu, vrátit se zpátky mezi lidi. Po tom všem, co se semlelo, se Marek v práci rozhodl pro menší pauzu. Jeho záskok, kterým byl velitel ve výslužbě Jan Kalan, se v průběhu vyšetřování nakonec ukázal i v trochu lepším světle než při Markově výsledku. Těžko říct, co jeho přístup změnilo, nicméně po pár měsících už ho na stanici neměli za takového hlupáka jako na začátku, když se tehdy pokoušel uzavřít případ pohřešovaných dětí svou naprosto absurdní teorií. Evidentně se mu rozsvítilo nebo se pokoušel napravit si reputaci. Každopádně Kalan souhlasil s dlouhodobějším zástupem, a tak mohl Marek zatím zůstat doma a „utřídit si myšlenky“. Ano, tak to označovali, ale Marek si spíš potřeboval srovnat priority. Nikdo nevěděl, jak to ve skutečnosti bylo, Marek tudíž v očích všech právě zažíval obrovskou ztrátu. Ztrátu přítele. Podle kolegů teď potřeboval čas, aby se z toho dostal. Nikdo z nich neměl ani tušení, že Marek neprožívá žádné trauma ze ztráty takzvaného přítele, ale spíše jakousi vnitřní rozepří týkající se toho, zda má jeho práce ještě vůbec nějaký smysl. Teď když věděl, co byl Patrik vlastně zač a že jenom díky svému postavení se mu všechno podařilo ututlat... Marek prostě potřeboval čas na přemýšlení. Proto taky teď trávil většinu času doma. Adam i nadále zůstával v policejních službách a Ema mizela na dlouhé hodiny ve škole. Ti dva opouštěli dům každý den brzy ráno, zatímco Marek celé dny jenom seděl a zíral na tu nejvyšší polici s knihami.

„Možná bych zapomenout měl,“ odpovídal Marek automaticky na Adamovu stále se opakující poznámku. Neozývala se... Uplynulý čas minul horké letní dny, přivál vlhou

podzimní sychravost a nakonec zamrzl ve vzpomínkách stejně jako námraza na okenních tabulích. Marek o Alici neměl žádné zprávy. Ano, sem tam se mu o ní zdálo, ale vždy šlo jen o obyčejný sen. Zmatený, děsivý, smysl nedávající a tak neživý, že se nemohlo jednat skutečně o ni. Živé sny k Markovi už nepřicházely.

Nemohl se na ni zlobit. Nic mu přece neslíbila, řekla jen „možná“. Měl teď na vybranou – mohl dál čekat, až se mu Alice sama ozve, nebo použít otisky ze sklenice. Zjistit, kdo je a kde ji najde. Ta možnost tady stále byla a denně se hlásila o jeho pozornost. Jenže on se ještě toho dne v nemocnici zařekl, že jí dá čas. Doufal, že si to Alice rozmyslí, že se bude chtít vrátit a dá o sobě vědět sama. Teprve pokud by se tak nestalo, teprve potom byl ochoten přiklonit se k tomu, aby zklamal její důvěru. Už jednou to přece udělal, když se rozhodl prohledat její batoh, aby o ní zjistil víc. Už jednou to udělal a byl ochoten to udělat znovu, jen ona o tom zatím neměla ani tušení. Takový byl plán. Tedy... původně.

Jeho odhodlání plán uskutečnit totiž s ušlými měsíci mizelo kamsi do ústraní a místo něj se mu v hlavě usazovaly pochybnosti, které ho sžíraly každou minutu každého dne strávenou v křesle obývacího pokoje. Jeho vlastní myšlenky se časem obrátily proti němu. Proč by ji měl vlastně hledat? Vždyť ona zřejmě opravdu nalezena být nechce! Zatraceně! Co to proboha dělá? Jen se pokouší obelhat sám sebe, a ani to nefunguje...

Chtěl ji najít! A moc!

„Nemusíme to dělat, jestli se na to necítíš,“ prohlásil Adam jednoho pátečního rána v kuchyni a vyslal k Markovi jeden ze svých soucitných pohledů. Marka tím zmátl. Přemýšlel snad u vaření kávy nahlas? „Mám na mysli tu oslavu,“ doplnil Adam na vysvětlenou.

„Jo tak... ta oslava. Ne, tu samozřejmě uděláme.“ Marek se snažil, aby na sobě nedal nic znát, na oslavu totiž úplně zapomněl. Přitom se měla konat už za dva dny. „Ema se na ni těší a děti z domova přece taky, nebo ne?“ řekl jakoby nic, ale v duchu si přitom rval vlasy za svou hloupost. Jak jenom mohl s něčím takovým souhlasit? Ema si ve škole udělala spoustu nových přátel. To a několik sklenek šampaňského na rodičovském večírku zapříčinilo, že se nějakým záhadným způsobem uvrtil do uspořádání adventního večírku pro všechny z místní komunitní školy i dětského domova. Z toho večera si příliš nepamatoval. Vzpomínal si jen na to, jak do sebe klopil jednu sklenku za druhou s úmyslem zahnat myšlenky na *ni*. A vzpomínal si taky na to, že to vůbec nepomáhalo.

„No jo, oni se těší, ale já mám tak trochu obavy o tebe,“ nadhodil Adam opatrně. „Opravdu zvládneš tolik předvánoční atmosféry a děti pod jednou střechou?“ Adam nešetřil ironií v hlase, nicméně měl naprostou pravdu. Do čeho se to kruci jen pustil? Byl ten nápad vůbec jeho? Jen mlhavě si vybavoval, že se na něho toho večera zavěsila maminka jakéhosi Emina spolužáka a mluvila a mluvila a mluvila. Byla dost neodbytná a zuby nehty se držela každého jeho kroku. Marek najednou nabyl nezpochybnitelného dojmu, že přislíbil vánoční večírek, aby si onoho večera vykoupil svobodu. Neměl dobrý pocit ani ze svého rozhodnutí, ani z ženy, která ho k němu přiměla. Když nad tím teď tak přemýšlel, uvědomil si, že byla milá až příliš. Zřejmě bude nejlepší, když se od ní bude držet co nejdál.

„Neboj, nějak to zvládneme.“ Znovu ten Adamův soucitný tón. Muselo mu být jasné, že Marek své nabídky lituje víc, než ve skutečnosti dává najevo.

Sobota se nesla v duchu nákupů a příprav na nadcházející den. Adam ještě v pátek večer pomohl Emě sepsat

nejdůležitější věci, které bylo před oslavou potřeba zařídit. Jako první měla Ema na seznamu napsáno „vánoční strom“. Ač mají děti obvykle nutkání vše zdrobňovat, Ema to myslela doslova a Marek jí vyhověl. Ještě nikdy se v jejich hale netyčilo nic tak vysokého. Trvalo celé dvě hodiny, než se ho Markovi za pomoci dalších tří párů rukou jeho kolegů podařilo v lese uřezat a dotáhnout až k domu. Tam ho museli protáhnout skrz dlouho nepoužívané francouzské okno v obýváku, protože vchodovými dveřmi by rozhodně neprošel. Když se jim ho pak konečně podařilo vztyčit, špičkou dosahoval až nad zábradlí v patře. Emínu radost, když ho ukotvili a ona ho poprvé uviděla, brzy vystřídalo zděšení, když zjistila, že ho nemají čím nazdobit. Marek s Emou Vánoce samozřejmě slavili, ale nikdy nezdobili víc než pár uříznutých větví ve váze. Na seznam tak přibyl další úkol a oba téměř celé odpoledne strávili sháněním ozdob a také dárků pro každé dítě z dětského domova.

„Ale dárky přece nosí Ježíšek,“ zkoušel to Marek.

„To víš, že jo,“ odpovíděla přezíravě Ema. Hned nato se dozvěděl, že Ema přesně ví, kam je minulý rok schoval. „No tak, strejdo, budou z nich mít obrovskou radost!“ zpražila ho pohledem za jeho nechuť do vánočních oslav, když konečně skládali zabalené dárky pod nazdobený strom. „Možná... možná by se jim hodilo i něco na lyžování...“ zmínila se nenápadně.

Marek měl za sebou naprosto hekticky strávený den, během něhož ho Ema neustále uprošťovala, aby se přidali k plánovanému výletu na hory, na který je pozvaly vychovatelky z domova. Dětský domov ho pořádal každý rok před Vánoci z příspěvků města. Marka ale představa týdne stráveného s hromadou dětí kdesi v horách děsila, a tak se Emou přemluvit nenechal.

Den se rychle přehoupl k večeru, když před nimi konečně v plné kráse stál ten kýčovitý symbol tradičních Vánoc a tyčil se málem až ke stropu té „nejvíc vánočně nazdobené haly“, jak poznamenala Ema. Marek svůj dům absolutně nepoznával. S každou další ozdobou, kterou spolu s Emou, Adamem a paní Větrnou pověsili, si víc a víc přál najít pádný důvod, kvůli kterému by bylo možné večírek zrušit. Horečka, neštovice, střevní chřipka či jakýkoli jiný moribundus. To vše by dokázalo zabránit přítomnosti kohokoli cizího. Ale nic z toho se nedalo použít, aniž by všem okolo bylo jasné, že simuluje. Jeho snahu o sabotování večírku navíc opakovaně kazilo nadšení v Eminých očích.

„Tohle bych do vás tedy nikdy neřekla,“ poznamenala paní Větrná spokojeně, když jí Marek po celodenních vánočních přípravách pomáhal u dveří do těžkého lososového kabátu. „Je to dobře, chlapče. Myslím tím to, co děláte. Konečně si k sobě lidi pouštíte blíž.“ Hedvika Větrná byla Markovi opravdu blízkým člověkem. V dětství mu byla chůvou, teď zase dohlážitelkou nad jeho rodičovskou odpovědností, a tak by si určitě zasloužila znát celou pravdu. Marek ale neměl to srdce ani odvalu ji do těchto událostí zasvětit. Byla jednou z mnoha, kteří ho litovali kvůli nečekané ztrátě přítele. Zároveň ale byla jednou z mála, kterým neuniklo, že přišel ještě o někoho dalšího. O někoho, kdo pro něj byl velmi důležitý. Bohužel ani o Alici paní Větrná neznala úplnou pravdu, a tak měla radost alespoň z toho, že by snad v budoucnu mohl najít útěchu v náručí nějaké jiné ženy. Chystaný večírek k tomu podle ní měl zřejmě nějakým způsobem dopomoci. Cítil se pod tíhou jejího pohledu stejně hloupě jako při jejích slovech. „Mám z vás radost chlapče, jen tak dál.“

„Samozřejmě jste zítra zvaná,“ vyhrkl, aby změnil téma.

„No ještě aby ne,“ uchechtla se přátelsky a zmizela za masivními vstupními dveřmi, jejichž petrolejově modrou

barvu teď hyzdil vánoční věnec, bohatě zdobený červenými mašlemi. Jak nevkusné! pomyslel si Marek a zabouchl za paní Větrnou dveře. Hned ho ale čekal další šok.

„Jmelí! Zbláznil ses?“ Marek ještě na poslední chvíli stihl zarazit Adama, když viděl, co se právě chystá pověsit nad zárubeň vstupu do obývacího pokoje. „Copak jsem ti neříkal o té šílené ženské?“ obul se do něj pohoršeně.

„Jo aha, no promiň, to mi nějak nedošlo...“ Ještě chvíli rozpačitě stál na přenosných schůdkách, jako by snad čekal, že si to Marek rozmyslí. Pak ale za souhlasného přikyvování pod Markovým přísným pohledem svůj nápad vzdal a odstranil jmelí i schůdky z dohledu.

KAPITOLA 2.

Předmět doličný

Noc byla stejně neklidná jako celý předešlý den. Marek už usínal, aniž by cokoli očekával. To pominulo po několika týdnech od chvíle, kdy Alici viděl naposledy, tehdy u jezera... Ze začátku chodil spát brzo, a i když se v noci budil, znovu a znovu se pokoušel usnout, aby dal Alici co největší prostor se s ním spojit. Párkrát, když se jen bezvýsledně celé hodiny převaloval v posteli a nebyl schopen ani na chvíli zamhouřit oči, si dokonce vzal prášky na spaní. Zašlo to tak daleko, že v ložnici trávil téměř celé dny. Po nějaké době si ale uvědomil, že se už zase chová jako blázen, a ten pocit ho srazil na kolena. Nejspíš právě v tu chvíli umřelo jeho odhodlání pokusit se Alici najít – nebo minimálně jeho odvaha udělat krok, který by k tomu mohl směřovat.

Seděl u krbu ve svém oblíbeném křesle a zároveň jediném kusu nábytku, který po přípravách na vánoční večírek zůstal na svém místě. Vzpomínal na první setkání s Alicí. Stalo se to přímo tady, jen malý kousek od něj. I když teď místnost, v níž byl všechn nábytek odsunutý, vypadala úplně jinak,

vzpomínky na Alici z ní nikdo odsunout nedokázal. Bylo to matoucí. V celém domě by nenašel jediný důkaz o tom, že tu kdy opravdu byla. Že opravdu existovala. Tedy kromě...

Marek se znovu zadíval na knihy v nejvyšší polici, kde ukrýval sklenici s otisky. Nechtěl, aby na ni někdo dosáhl. Ne že by to tedy v blízké budoucnosti měl v úmyslu on sám. Nechová se teď jako zbabělec? Nebo hůř, jako ublížený hlupák, který se rozhodl ji nehledat, protože ví, že ona o to nestojí? Ublížila snad jeho ješitnosti natolik, že se úplně zatvrdil? Snaží se snad právě proto vyhýbat myšlenkám na ni? Co si to ksakru nalhává? Už mnohokrát ho napadlo, že by její odmlčení mohlo mít jiný, vážnější důvod. Myšlenka, že by se jí snad mohlo něco stát, byla víc než nesnesitelná. Několikrát se dokonce pohádal sám se sebou, když se jeho zdravý rozum rozhodl poučovat jeho obavy. Vždyť i předtím se bez něj obešla! Vždy si uměla poradit sama. Opravdové nebezpečí vlastně přišlo až s ním. Teď je určitě v bezpečí, musí být!

Jak čas plynul a on se v tomhle tvrzení neustále ujišťoval, už sám nevěděl, jestli je pravdivé, nebo se jedná jen o jakousi zbabělou útěchu, která mu měla ulevit. Ne! To, že se neozývala, mělo bohužel jen jeden jediný důvod. Jenže právě ten bylo pro Marka nejtěžší si připustit. Jednoduše nechtěla...

„Chceš si o tom promluvit?“ ozval se za jeho zády přátelský hlas. Marek evidentně nebyl jediný, komu noc nedala spát. Jenže rozdíl mezi ním a Adamem, který právě vešel do místnosti, byl v tom, že Adam se nadcházejícího večera nemohl dočkat, zatímco Marek by si ho raději nechal ujít.

„O čem?“ zeptal se jakoby nic, ale v ten okamžik si uvědomil, že Adam už v místnosti zřejmě nějakou chvíli stojí. Určitě ho viděl, už zase... Musel by být slepý, aby si toho nevšiml. Ani se ho nemusel ptát, a přitom zřejmě přesně

věděl, na co Marek právě myslí. Tedy ne že by se ho Adam od té události u jezera na něco vyptával. Právě naopak, vyčkával... asi tak chtěl dát Markovi prostor, aby mu řekl, co se s ním děje, až bude sám chtít.

„Nemusíme o tom mluvit, jestli nechceš,“ pokračoval Adam. „Jenže poslední dobou se mi zdá, že chceš, jen nevíš, jak začít. Tak jsem si řekl, že ti to usnadním.“ Adam přešel ke krbu. Za běžných okolností by si sedl na své místo v druhém křesle, ale z důvodu absence veškerého sedacího nábytku vzal zavděk jednoduše podlahou. Posadil se, připraven naslouchat. Co chtěl vlastně slyšet? Co mu teď má Marek říct? „Takže, ona se ještě...“ hodil mu Adam další z pomocných lan.

„Ne,“ odpověděl Marek dřív, než stihl otázku dokončit, „od té doby se ještě neozvala.“ Byl si jistý, že se Adam ptá, jen aby něco řekl. Odpověď jistě sám tušil. Vždyť už to bylo skoro pět měsíců! Jistě že se neukázala. Řekl by mu, kdyby ano. Jenže se tak nestalo a v domě se za ty poslední měsíce vytvořila tak hustá atmosféra, že bylo zapotřebí ji konečně prolomit. Marek teď sice nebyl nejlepším společníkem, ale nechtěl, aby to Adam odnášel. Mohla za to ta... Co to vlastně bylo? Sebelítost? Bezmoc? Odevzdanost? Těžko říct, jak by měl ten svůj stav vlastně nazvat. Nezáleželo na tom, co právě dělá. Jestli zrovna předstíral, že má něco na práci nebo že se dobře baví na večírcích a schůzích rodičů, nebo když si vymýšlel všemožné úpravy v domě, ve skleníku či práci venku v lese... Ať dělal cokoli, stejně ji nedokázal vyhnat z hlavy.

„Vím, že se ti neozvala,“ přiznal Adam konejšivým hlasem. Znělo to, jako by se snažil ohleduplně mluvit o někom, kdo právě zemřel. „To já přece vím, jenže... už je to dlouhá doba. Já... omlouvám se za to, co jsem předtím řekl – že bys měl možná zapomenout. Byla to hloupost. Nemyslím

si to, jen nerozumím, proč...“ Adamův prst vyletěl směrem k polici s knihami, „proč jsi to ještě nepoužil. Ty už ji snad nechceš najít? Nedává mi to smysl.“

Chce, nebo nechce... není to snad jedno? Není snad důležitější, jestli osoba, kterou by mu ona sklenice s otisky pomohla najít, vůbec chce být nalezena? Adam měl jako vždy pravdu. Nic z toho, co udělal nebo neudělal, nedávalo smysl. Mohl sklenici použít... jen kdyby k tomu neztratil odvahy.

„Nejsem si jistý,“ shrnul Marek všechny své rozporuplné myšlenky do jedné.

„Aha...“ Adamovo nejisté pokyvování hlavou už příliš často nevidal. Čím více času s Markem a Emou trávil, tím úspěšněji se svého zlovyku zbavoval. „Možná by ti pomohlo dát si ultimátum. Buď, anebo. Třeba: buď se do zítřejšího večera rozhodneš, anebo se té sklenice prostě zbavíš. Promiň, ale vidím, jak tě její přítomnost ničí.“ Poslední slovo Adam téměř spolkl. Určitě to pro něj nebylo lehké, ale rozhodl se a řekl Markovi pravdu... a toho si Marek cenil.

„Máš pravdu,“ přitakal a přitom se na poslední chvíli zastavil, aby se tam nahoru znovu nepodíval. Zatraceně! Bylo to bolestné stejně jako ponižující, ale rozhodl se dát na Adamovu radu. Ano, přesně takhle to udělá! Potřebuje ultimátum, které ho buď donutí se rozhodnout, nebo ho té možnosti jednou provždy zbaví.

KAPITOLA 3.

Večírek

Vše bylo připraveno. Marek pocítoval žaludeční neurózu, která ale rozhodně nemohla být způsobena jídlem. Kromě tří šálků kávy do sebe totiž od rána ještě nebyl schopný nic dostat. Výzdoba, občerstvení i vánoční strom v hale, pod nímž ležely dary dětskému domovu i několik bezejmenných pro případ něčí neočekávané účasti, vypadaly skvěle, Marek ale nic z toho nebyl schopen náležitě ocenit. Podle něj se jednalo jen o pozlátkovou akci, která měla ve skutečnosti úplně jiný význam. Vše zaštiťoval rodičovský spolek ve spolupráci s městem. Dětskému domovu se stále nedařilo finančně zotavit z letních záplav, a tak se starosta rozhodl trochu přispět. Co na tom, že se pomalu blížil konec jeho volebního období? To s tím určitě nemělo nic společného.

Ema už od časného probuzení dohlížela na poslední přípravy. Hlavně na ty v improvizovaném dětském koutku. Obývací pokoj se během několika hodin proměnil v jeden obří raut a stoly byly doslova zasypány jídlem. Markovi to přišlo opravdu přehnané. Za zajímavý ovšem považoval

Adamův nápad se samoobslužným barem u krbu. Viděl v něm totiž možnost úniku před případným fiaskem tohoto večera.

Marek svůj dům nepoznával a v duchu se proklínal, že něco takového vůbec připustil. Ovšem i když s ničím z toho, co se v jeho domě právě odehrávalo, vnitřně nesouhlasil, musel uznat, že to měl Adam do puntíku promyšlené.

„A kdo si myslíš, že pořádá všechny ty narozeninové oslavy v dětském domově?“ vysvětloval mu Adam a přitom si za pochodu odškrtoval položky na svém seznamu úkolů.

„To je snad něco úplně jiného, ne?“ podivil se Marek Adamově přirovnání.

„Myslíš?“ uchechtl se Adam. „Vyměň tatarák za pizzu, jednohubky za chipsy a alkoholový koutek za koutek se sladkostmi, a co dostaneš?“

Markovi nezbylo než uznale pokývat a rychle změnit téma. Děsila ho představa, že by se tady Adam v budoucnu mohl pokusit udělat i dětskou party. „Co má být tohle?“ zarazil se nejistě, když Adam konečně odškrtnul poslední položku, odložil seznam a vrhl se na podivný shluk červených lan, ležících pod schody.

„Jo... tak to je tu proto, aby lidi necourali, kam nemají. Půjčili nám to z divadla, zítra to tam pojedou zase vrátit,“ vysvětlil zběžně, ale zřejmě mu neunikl Markův nervózní výraz, protože rychle dodal: „Neboj, za skleník ani do patra se nikdo nedostane.“

„To by bylo fajn...“ Markovy obavy Adam sice neutišil, ale nechtěl mu to jeho velké zapálení pro věc brát. Byl tak nadšený, až se na to pomalu nedalo dívat.

Blížila se pátá hodina a podle Adama bylo potřeba se alespoň trochu „hodit do gala“, než se začnou sjíždět první hosté. Být to ovšem na Markovi, klidně by zůstal v teplácích. Povzdychl si a zamířil do ložnice, aby se převlékl.

Bylo to tady. Jako první dorazil starosta města s manželkou. Bohužel vzali jako svou povinnost mu ihned ve vstupních dveřích kondolovat ke smrti jeho přítele a člena policejního sboru, protože se od oné tragické události ještě neviděli. Takové zahájení večera Markovi nijak nepřidávalo na klidu. Naštěstí hned za nimi, k Emině velké radosti, dorazila Isabel, vychovatelka z dětského domova, která s třinácti dětmi za zády starostovu kondolenci značně urychlila. Mezi dětmi Marek zahlédl i Pavla, chlapce, který se před pár měsíci pokusil o útěk, aby našel své rodiče. Marek byl tenkrát svědkem toho, jak mu to Adam rozmluvil. Dnes ale vypadal, že od té doby ušel velký kus cesty. Dělat ostatním velkého bráchu namísto Adama mu zřejmě svědčilo. Krátce po sobě přicházeli další a další hosté, až se o Marka chvílemi pokoušely návaly paniky. Tolik lidí v jeho domě? Jak se to jen mohlo stát?

„Já vlastně Vánoce nemám rád,“ ujelo mu při pohledu na to nucené pozlátko štěstí a radosti. Nedávalo mu to smysl. Proč by mělo být zrovna tohle období něčím jiné? „Štve mě to věčné *šťastné a veselé*,“ postěžoval si Adamovi. „Jako by ten blázinec někomu opravdu dokázal přinést nějaké štěstí.“

Adam natáhl prst k malému hloučku dětí u stromu, které si s obdivem prohlížely hromadu dárků pod ním.

„No ovšem, děti...“ odfrkl si Marek znuděně.

„A nezapomeň, že mluvíš s někým, kdo se narodil na Štědrý den,“ dodal Adam. „Ne teda, že by mi to nějaké štěstí přineslo, ale Vánoce mám rád.“ Zřejmě říkal pravdu, protože zářil úplně stejně jako ty děti.

„Dobře, tak teda děti a ty!“ Marek si neodpustil malou dávku ironie, protože s věkovým rozdílem téměř osmnácti let, který mezi nimi dvěma byl, to pro něj ve výsledku vyšlo nastejno.

„Neboj, teď už to bude v pohodě,“ ujistil ho Adam konejšivě.

V průběhu večera se Adam kolem Marka, postávajícího u baru, občas mihl, aby ho znovu povzbudil a nejspíš i zkontroloval. Kdo je tady teď ten starší a rozumnější? pomyslel si Marek. Po několikáté takové povzbuzující větě však Adama uzemnil pohledem, aby mu už konečně došlo, že to stačilo. Tohle v pohodě rozhodně nebude. Adam ho ale evidentně nepochopil. Markovi nedělala ani tak starosti ta spousta křičících dětí, povznesl by se nad několik rozbitých sklenic, dokonce by přenesl přes srdce i kondolujícího starostu, který se poté vmísil mezi rodiče prvňáčků a společně probírali tragédii letošního léta. S tím vším Marek tak nějak počítal. O čem jiném by se tady spolu ta spousta cizích lidí asi tak bavila? Nevadili mu ani stále další příchozí, které ještě nikdy neviděl. Předpokládal, že to jsou známí známých či známí jejich známých... nebo tak nějak. Byl mu jedno i Kalan, který mu při vstupu hrdě potřpal pravici a potom se ho za rohem jakoby nic zeptal, jestli už náhodou neplánuje návrat do kanceláře. Zřejmě ho zklamalo, když mu Marek odpověděl, že ne, protože se taktéž ihned odebral k samoobslužnému baru. Markovi nevadil nikdo ze zatím přítomných hostů.

„Třeba se tady dnes neukáže,“ změnil Adam svou povzbuzovací taktiku, když mu Marek o něco později jasně naznačil, co nebo spíše *kdo* mu na dnešním večeru dělá největší starosti. Už vícekrát mu o té ženě a její nijak skrývané náklonnosti k jeho osobě vyprávěl. Naštěstí se vítání hostů hned po svém příchodu ujala paní Větrná, a on se tak mohl od vchodu vzdálit, jak nejdál to šlo, a sledovat ho z dostatečné vzdálenosti z místa, kam žádní hosté nemohli. Z místa, kde měl alespoň na chvíli klid od toho hlasitého mumraje dole. Zpoza zábradlí nad schodištěm měl ten nejlepší

výhled. Paní Větrná v tmavě zeleném kostýmku s vánoční tematikou v podobě vyšívaných svící působila opravdu svátečně. Byla to zatím ta nejdecentnější kombinace barev, jakou na ní Marek kdy viděl. Zřejmě se opravdu snažila, aby tento večer splynula s davem. Marek byl rád, že se nabídl, už po půlhodině ho totiž od toho nekonečného usmívání při vítání hostů chytala bolestivá křeč do tváře.

„O tom pochybuju. Je to předsedkyně sdružení rodičů, ta určitě přijde,“ hlesl Marek odevzdaně.

„Třeba si jen něco namlouváš,“ zkusil to Adam znovu. „Byl to přece jen jeden večer a bavili jste se rozumně jako dva dospělí lidé. Vždyť se nic nestalo,“ dořekl Adam, avšak v tu stejnou chvíli se na jeho tváři objevil nejistý výraz. „Nebo snad ano?“

„Ne!“ vyštěkl Marek přidušeně. „Samozřejmě, že ne! Nic se nestalo. Neblázni! Já teď opravdu nemám myšlenky na něco takového. Vždyť přece víš... Ty víš, že já...“ Dál už pokračovat nemusel. Adam věděl, co se mu Marek snaží říct. „Jen si nejsem jistý, jestli si ona třeba něco špatně nevyložila. Byla milá... Já jsem se snažil být milý... Byl tam šampus a ten večer jsem neměl zrovna čistou hlavu... Ale rozhodně se nic nestalo!“ Z nějakého důvodu měl Marek pocit, že musí Adamovi tuhle podstatnou informaci zopakovat. Ten se totiž jeho rozpaky evidentně opravdu bavil. „Ano, jistě byla milá, chvílemi až moc, ale zároveň byla taková... Ona je taková... Jak to jen říct? Ona je...“

„Tady!“ doplnil náhle Adam. „A je to kočka!“ podivil se a střelil po Markovi nevěřicným pohledem. Marek zkoprněl. Od Adama to znělo opravdu zvláště. Navíc se tvářil, jako by mu snad vyčítal, že mu o ní až doteď neřekl víc. Objevila se ve dveřích a Marek by přísahal, že v tu chvíli uslyšel davem zaznít od přítomných mužů obdivný šepot. Nebylo se asi čemu divit. Lenka Jánová byla opravdu velmi krásná

žena a dnes večer jí to nadobyčejně slušelo. Červené šaty, které si pro tuto příležitost oblékla, na pozadí dlouhých černých vlasů vykreslovaly její dokonalou postavu. Byla přesně tím typem ženy, která vpluje do místnosti a během chvíle na ni všichni muži zírají, což se jí líbí, a všechny ženy ji neskrývaně nenávidí, což jí je úplně jedno. Těžko říct, jestli se jí to dalo zazlívát.

„Nikdy jsi neřekl, že vypadá takhle!“ obul se do něj Adam vyčítavě znovu. Marek z jeho reakce pochopil, že informace o tom, jak subjekt zájmu o jeho osobu vypadá, se zřejmě vždy sdělují na prvním místě. Ano, byla opravdu krásná, ale to nic neměnilo na tom, že...

Myšlenku už nestihl dokončit. Jeho úkryt byl totiž právě vyzrazen.

„Je opravdu dost urputná,“ musel konstatovat Adam později v průběhu večera. Markovi se k němu konečně podařilo dostat poté, co si dáma v červeném musela odskočit na toaletu. Zapadli společně do kuchyně, jejíž vchod se nacházel pod schody a nikoho z přítomných zjevně nijak nezajímal. Marek se ale ani neodvažoval rozsvítit, aby jeho skryš nebyla opět odhalena.

„Ale, ty sis všiml?“ nešetřil Marek dávkou ironie. Poslední hodina pro něj byla doslova očištěm.

Marek byl hned potom, co Lenka společně se svým synem a Eminým spolužákem Martinem vešla do dveří a co na něho paní Větrná od vchodu ukázala prstem, nucen sejít dolů a pozdravit se s ní. Okamžitě mu nabídla tykání, které najednou ani paní Větrné nepřišlo nijak od věci. Přitom byla vždy zásadním zastáncem zdvořilostního vykání. Marek měl pocit, jako by na něj ty dvě snad byly domluvené. O něco později si ale uvědomil, že paní Větrná by ho takhle u dveří předala kterékoli nezadané ženě, která by měla zájem. Tahle

jen zřejmě dokonale vykreslovala její představy o jeho budoucí partnerce. Od té chvíle se od něj Lenka nehnula ani na krok a paní Větrná je neustále po očku spokojeně pozorovala. Bylo víc než jisté, že ho i tady každou chvíli jedna z nich najde.

„Jo, už asi chápu, co jsi tím myslel. Drží se tě jako klíště. Tak trochu tady působíte jako pár, řekl bych.“

„Vážně? Nepovídej!“ Markem zacloumal jen těžce potlačovaný vztek. Cítil, jak ho po celém těle polévá horkost. Co to proboha dělá? Celou dobu byl jen zdvořilý! Neměl žádné osobní otázky, dokonce se držel jen těch nejnudnějších témat, jen aby tenhle dojem nevzbudil ani v ní, ani v nikom jiném. Tak co dělá špatně? Přesně tomu se chtěl vyhnout! Začínal ovšem nabývat dojmu, že právě tohle chtěla Lenka dosáhnout. Vánoční večírek? V jeho domě? Určitě to byl její nápad! Dal by za to krk. Jen kdyby ten večer tehdy tolik nepil a pamatoval si toho víc.

„No jo, no jo. Neboj, už to nebude dlouho trvat,“ uklidňoval ho už zase Adam. „Za chvíli předáme dárky, pak ještě chvilka zábavy a bude konec.“ Chvilka zábavy? Jaký časový úsek si pod tím slovem má asi tak představit? „Jinak je to ale paráda, myslím. Opravdu se to povedlo.“ Adam sám sebe uznale poplácal po zádech, nejspíš protože věděl, že od Marka by se v tomto rozpoložení ničeho takového nedočkal. „Jo, a... nemohl jsem si nevšimnout, že mezi těmi víny na baru jsou i nějaká s etiketou nesoucí jméno Poldr. To je jen náhoda, nebo máš tady někde za domem vinice?“ pokusil se o nenucený humor, který se ale v jeho podání stával až děsivě nuceným.

„Není to náhoda. Strýc má vinice v Itálii...“ řekl Marek na vysvětlenou. „Nešil!“ dodal, když si všiml Adamova dalšího překvapeně vyčítavého pohledu. „Jsou to jen malé, zapadlé vinice uprostřed ničeho.“

„Netušil jsem, že jsi s někým z rodiny v kontaktu,“ hlesl nejistě Adam a Marek pochopil, že jeho překvapený výraz nepramenil z vlastnictví vinic v cizině.

„Se strýcem občas ano. Jako malý jsem tam často jezdil. Ty dlouhé hodiny v autě vždy vyvážila naprostá svoboda. Žádná pravidla, jen volnost. Tam jsem to měl rád. Jen klid, nikde ani živáčka...“ Marek se na chvíli ponořil do vzpomínek, které vždy patřily mezi ty dobré... a zřejmě přitom na sobě dal znát až příliš.

„Co já vím, tak tady tě mají lidi rádi...“ Adam měl evidentně zato, že si na chvíli prohodili roli zatoulaného šteněte, a to Markovi nebylo nijak příjemné. Ukazovat slabost se nevyplácí, o tom už se v minulosti několikrát přesvědčil.

„Nepotřebuju, aby mě měli rádi. Spíš bych ocenil, kdyby se mi tady necourali!“ zchladil si žáhu na Adamovi.

„Co? Ty jsi tu paní viděl?“ Na Adamově tváři se objevil provinilý výraz. „Ale já si jí hned všiml a zavedl jsem ji na toalety pro hosty tady dole –“ Najednou zmlkl a začal nervózně pokyvvovat hlavou. Z Markova výrazu mu nejspíš došlo, že před ním nechtěnou návštěvu v patře právě sám provařil.

„Cože?!“ procedil Marek skrz zaťaté zuby. „Někdo byl nahoře?“ sykl na Adama prudčeji, než měl v úmyslu. „No tak jo...“ začal se hned uklidňovat. Nádech, výdech! To přece nevadí, stalo se. Kvůli takové hlouposti přece nevybouchne! Zvláště když to vydržel až doteď. Jak říká Adam, ještě chvíli a bude konec.

„Jo, prosím tě, nevyšiluj,“ špitl Adam prosebným tónem. „Tě paní bylo aspoň osmdesát a hned potom, co jsem ji dovedl zpátky dolů, z večírku odešla. Říkala, že je unavená. No... po těch schodech se asi ani není čemu divit,“ znovu se pokusil o vtíp, ten se ale při současném Markově rozpoložení absolutně minul účinkem. „Volal jsem jí taxi a ona se

neustále dokola omlouvala,“ uzavřel Adam svou obhajobu tónem, který Marka přiměl sáhnout si do svědomí.

„Nevadí, máš pravdu,“ uznal své zbytečné popuzení. „Prostě se budu ještě chvíli zažívat a ono to brzy skončí.“ To poslední, co si Marek přál, bylo, aby z něj byl Adam zase nervózní. Zvlášť potom, co si tohle všechno dobrovolně vzal na bedra, jen aby ho od toho uchránil. Měl by mu být vděčný, ne na něj celý večer bez ustání syčet!

„Ještě je tu jedna věc... jak bych ti to řekl?“ Další nervózní pokyvování hlavou.

„Co?“ Nic z toho, co se mu Adam právě chystal říct, ho už nemohlo nijak překvapit. Teda alespoň si to myslel.

„Očekávají od tebe nějaký proslov,“ špitl Adam způsobem, jakým se oznamují ty nejhorší možné zprávy.

„Očekávají ode mě *co*?!“ Veškerá Markova snaha o sebeovládání byla v pytli. Adam s touhle informací jistě schválně počkal na chvíli, kdy už se nebude moct vykroutit. Na chvíli, kdy už nebude moct zmizet.

„Ale no tak. Jenom řekneš, jak jsi rád, že přišli, a že jim přeješ veselé svátky. O rozdávání dáreků se postarám já s Emou a o dospělé se postará alkohol. Neboj, bude to v pohodě.“

Marek cítil, jak to v něm vře. K čertu s veškerou vděčností! Nejraději by teď Adama chytil pod krkem!

Jeho proslov byl zcela jistě tou nejtrapnější chvílí celého večera a trval určitě alespoň celých deset vteřin. Marek totiž zacinkal na skleničku a pak jen houkl do davu, co mu přítel poradil. Potom okamžitě, za doprovodu Adamova káravého pohledu, zaplul do hloučku mezi své bývalé kolegy. Dan, Filip, David i Petr, ti všichni přišli. Všichni kromě Marie, která se rozhodla odjet na zaslouženou dovolenou za dětmi a vnoučaty do Paříže. Jak on jí teď záviděl! Jeho přátelé

se úmyslně vyhýbali tématu tohoto léta, což Marek bez okolků vítal. Proto se taky aktivně zapojil do jemu nic-neříkajících témat, jako bylo rybaření a politika. Potom, co probrali možné i nemožné úmysly nově kandidujících politických stran, se bleskurychle přesunuli k nehorázně rostoucím cenám nemovitostí. Ani jeden z nich přitom nijak neskrýval údiv nad jeho domem. Až doteď v něm totiž ještě nikdy nebyli a Marek chápal, že člověku dokáže vyrazit dech. Taky by tak zřejmě reagoval, kdyby tady nevyrostal a nepřevažovaly by tu špatné vzpomínky nad těmi dobrými.

„Páni!“ vydechl Dan uznale a podal Markovi panáka tequily. „Je to jako napůl prosklený hrad!“ Očima přelétl po skleněných střešních tabulích obývacího pokoje, ve kterých se jako v zrcadle odrážel dav slavicích siluet. „Líbí se mi tady,“ konstatoval nakonec. „Kdybys hledal dalšího podnájemníka, tak tady jsem!“ zavtipkoval.

„Jo, ale bacha na něj!“ zasmál se Filip. „Je balení čtyř v jednom. Za chvíli vlastně pětí,“ rýpnul si do Dana jako někdo, kdo na rozdíl od ostatních závazky neměl a ani je nehledal. Mezi ženami měl Filip pověst místního casanovy. To, že i ve svých téměř třiceti byl zadkem stále usazený na matčině gauči, jim ale bylo jedno a měly ho rády stejně jako on je. Proč by taky ne... Nejspíš byl pohledný. Tohle Marek tak úplně nedokázal posoudit ani se mu do toho nechtělo. Mnohem méně už se ovšem těm ženám líbilo to, že pokaždé své přezdvíce dostál. Smysl pro věrnost mu byl cizí a jeho vztahy bývaly jen o něco delší než Markův proslov.

Připili si na Danovo třetí dítě, které se mělo narodit už za necelý měsíc. Tequila sice nebylo pití zrovna podle Markova gusta, ale co už! Byl to přípitek a ten se neodmítá.

„A kde máš tu harpyji?“ Zákeřná otázka přišla v tu nejnevhodnější chvíli.

„Co prosím?“ Marek se div neudusil, když mu došlo, na co se Petr ptá. Většina jeho tequily dopadla ve spršce na podlahu, čímž pobavil všechny přihlížející přátele.

„Jo, pozor na ni, kamaráde!“ pokračoval Petr. „Je to fakt kost, ale jak se tě chytí, už se nepustí.“ Svoje varování nejspíš mínil vážně, protože všichni ostatní přikyvovali, jako by přesně věděli, o čem mluví. „Nechápej mě špatně, to víš, že ti tady všichni trochu závidíme, ale ledacos se o ní povídá, a ne zrovna v dobrém, tak si dej pozor.“

„Jo, do téhle bych nešel ani já,“ pronesl s naprostou vážností Filip, a aniž by čekal na ostatní, otočil do sebe dalšího panáka.

„No, myslím, že ty se rozhodně bát nemusíš,“ poplácal Petr Filipa soucitně po zádech.

„A co se teda říká?“ vyzvídal Marek. On o ní totiž ještě nic neslyšel. Lenka nebydla ve městě dlouho. Podle toho, co o sobě řekla na schůzi rodičů, se i se synem přistěhovali těsně před prázdninami, takže tady bydleli sotva půl roku.

„Děláš si srandu?“ podivil se Dan. „Všichni ji tady už znají. Povídá se o ní, že je to... černá vdova.“

„Černá vdova?“ zopakoval možná až příliš hlasitě překvapený Marek.

„Jo...“ chopil se po třetím panáku slova Filip. „Má za sebou prý už dvě manželství, obě skončila neobjasněnou tragickou smrtí manželů. Proto je prý tak prachatá. Najde si bohatého chlapa, vezmou se a pak PUF...“ pokusil se Filip o jakési podivné gesto výbuchu, „manžel je záhadně pod drnem a ona se stěhuje dál. Hledá si další oběť!“

„To je hloupost!“ Marek se té historce od srdce zasmál. „Snad tomu nevěříte?“ dodal, když viděl jejich neoblomné výrazy. Nechápal, že by to mohli myslet vážně. Když se ale na jejich tvářích ani v tu chvíli nic nezměnilo, pochopil, že nejspíš ano. „Ema mi nedávno říkala, že Martin, Lenčin syn,

byl o prázdninách na měsíc u táty. To by ale asi nebylo možné, kdyby byl tenhle příběh pravdivý, ne?“ Vážné pohledy jeho přátel znejistěly. „Kde jste k tomu proboha přišli?“ Marek se nedokázal přestat smát. Tomu, čemu všemu jsou jeho přátelé schopni uvěřit, ani tomu, jak se teď tváří.

„Věděl jsem, že jsou to jen kecy,“ prolomil trapné ticho po chvíli jakoby nic Dan.

„Jo, já taky, bylo to jasné,“ pronesl Petr a tvářil se, jako by tomu ani na okamžik neuvěřil.

„Máte pravdu, je to nesmysl,“ přitakal Filip. „Takže do ní jdeš?“ obrátil se hned potom k Markovi a nijak neskrýval zvědavost.

„Ne, ne... to rozhodně nemám v úmyslu.“ Marka Filipova otázka trochu zaskočila, ale byl rád, že to konečně mohl říct nahlas. Podle toho, co mu před chvílí řekl Adam, si evidentně všichni už stejně mysleli, že je tady s ní.

Filip do sebe kopl čtvrtého panáka tequily a přátelsky Markovi poklepal na rameno.

„Neboj, já tě v tom nenechám,“ pronesl odhodlaně a posílen alkoholem se vrhl do davu hledat onu krásku v červeném.